

**Socialministerens bemærkninger til henvendelse af 4. februar 1974
fra Landsforeningen af Familievejledere i Danmark.**

Landsforeningen af Familievejledere går i sin udtalelse ind for en ændring af bistandslovforslaget, hvorved der sikres kommunerne statstilskud til det forebyggende arbejde.

Hertil kan bemærkes, at det er et gennemgående træk i bistandslovforslaget, at der lægges overordentlig stor vægt på forebyggende arbejde, og at den væsentligste del af, hvad man i almindelighed betragter som forebyggende foranstaltninger, omfattes af den almindelige regel om refusion af kommunernes udgifter til bistand i forslaget § 133, stk. 1.

Dette gælder således:

- hjælp til foranstaltninger, der bevirker, at børns anbringelse uden for hjemmet kan undgås (§ 40, stk. 2),
- hjælp til udgifter, der står i direkte sammenhæng med henstillinger eller pålæg fra offentlige myndigheder med hensyn til et barns pleje m. v. (§ 46, stk. 2).
- en række foranstaltninger, der forebygger institutionsanbringelse af personer med sygdoms- eller aldersbetinget svækkelse, såsom varig hjemmehjælp (§ 53), hjælpemidler (§ 58), hjælp til boligmæssige ændringer (§ 59) og en betydelig del af det såkaldte omsorgsarbejde (§ 60).

For så vidt angår udgifter til hjælpemidler til pensionister, hjælp til boligmæssige

ændringer og omsorgsarbejde, betyder bistandslovforslaget i forhold til de gældende regler den forbedring af refusionsordningen for kommunerne, at de refusionsberettigede udgifter ikke længere skal afholdes inden for rådighedsbeløbet efter folkepensionsloven.

Man må dog antage, at den del af det forebyggende arbejde, som landsforeningens udtalelse sigter til, er den virksomhed, der alene består i vejledning og rådgivning uden samtidig ydelse af anden bistand. Om problemerne i forbindelse med at yde refusion af kommunernes udgifter til selve rådgivningsvirksomheden kan henvises til svaret på folketingsudvalgets spørgsmål 124. Det fremgår heraf, at man efter lovforslaget har ønsket at overlade det til kommunernes egen bestemmelse, hvorledes rådgivningen skal tilrettelægges, og at man går ud fra, at rådgivning og vejledning som oftest vil indgå som en integreret del af den sociale forvaltnings sagsbehandling, således at udgifterne herved ikke lader sig udsønde fra kommunernes almindelige administrationsudgifter.

I øvrigt må socialministeriet gå ud fra, at kommunerne vil have stor interesse i enhver rådgivning og vejledning, der kan forebygge, at mere bekostelige hjælpeforanstaltninger senere må iværksættes.